

Volume apărute

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1 - Omul preriilor
2. Winnetou vol 2 - Detectiv
3. Winnetou vol 3 - Testamentul
4. Cacealmaua (Printul petrolului)
*

Ciclul Old Surehand

1. Old Surehand
2. Secretul lui Old Surehand
3. Secretul țigăncii
4. Insula giuvaerelor
*

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă)
2. Omul cu 12 degete
3. Răzbunarea
*

Ciclul În țara leului de argint

1. Leul răzbunării
2. La turnul Babel
3. Sub aripa morții
4. Prăbușirea
*

Testamentul incasului

Volume în pregătire

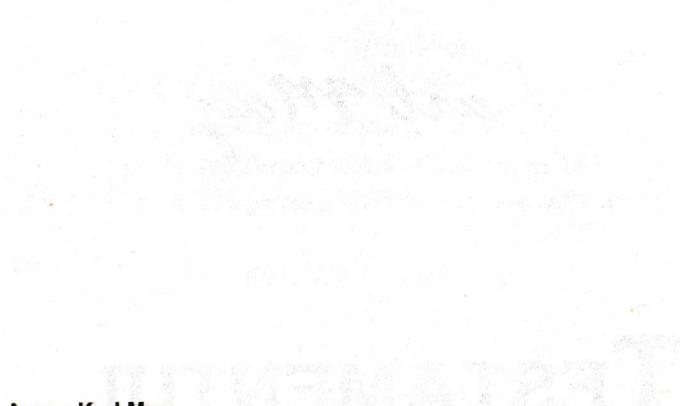
Pirat și corsar (Caiman + Surcouf corsarul)

*

Mustangul negru (Corcitură)

Karl May

TESTAMENTUL INCASULUI

AUTOR: Karl May,

Titlu original: Das Vermächtnis des Inka

Titlu: Testamentul incașului

Editor Dexon Office, București

Editie completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN: 978-973-701-743-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAY, KARL

Testamentul incașului / Karl May. - București : Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-744-4

821.112.2

Capitolul 1 Espada

„Corrida de toros, corrida de toros!“ răsună glasul crainicilor care, împodobiți cu cocarde și panglici multicolore, străbăteau orașul Buenos Aires în lung și în lat.

Corrida de toros, lupta cu taurii, era de câtva timp evenimentul comentat cu mare lux de amânunte în toate gazetele orașului.

Corrida de toros forma subiectul de discuție în toate localurile publice și particulare.

Corrida de toros înflăcărează pe orice spaniol, ca și pe orice ins în vinele căruia curge măcar o picătură de sânge latino-american. Puțin îi pasă de adversarii distracției sale favorite, de cei care susțin că e vorba de un sport imoral și în toate privințele reprobabil. Spaniolul arde de nerăbdare să-și găsească un loc, să chiui bucuros la vederea animalului torturat și, încântat peste măsură, să uite de sine și de tot când taurul îndărjit și fără teamă spintecă burta unui cal sau ia în coarne pe vreunul din toreadori.

Da, *corrida de toros!* De câtă vreme nu se mai văzuse la Buenos Aires o *corrida*! De când nu se mai auzise în Plaza de toros nechezatul cailor, mugetul taurilor, strigătele luptătorilor, aclamațiile mulțimii! Trecuseră ani de la ultimul spectacol de acest gen și vina o purta grava situație politică a țării.

Războiul în care Lopez, dictatorul paraguayan, târâse Confederația Argentinei, costase până atunci 40 de milioane de dolari și 50 de mii de morți pe câmpul de luptă, fără a mai vorbi de cele 200 de mii de victime ale holerei, rezultat al mizeriei provocate de război. Nimeni nu se mai gândeau la petreceri. Armata Confederației se afla în permanentă inferioritate față de trupele lui Lopez. Dar, în săptămâna precedentă, un succes remarcabil îi aduse lauda întregii țări. Izbândea fusese sărbătorită la Buenos Aires prin iluminații și alaiuri festive. Si pentru a fi pe placul populației, Sarmiento, președintele nou ales, găsi nimerit să îngăduie organizarea unei lupte cu tauri.

Desi pregătită la repezeală, această *corrida de toros* avea să devină extrem de pasionantă datorită unui anume concurs de împrejurări, îndreptând astfel aşteptările mulțimii.

Buenos Aires număra mulți toreadori faimoși pe care nici un taur nu reușise încă să-i doboare. Mânați de invidie și gelozie, toți aceștia râvneau să-și dovedească superioritatea unul față de celălalt, să arate că ei sunt mai puternici, mai dibaci.

Când deodată se ivi acolo un străin, un spaniol din Madrid. Descinsese cu câteva zile în urmă la hotelul „Labastie“ și, din primul moment, ceruse permisiunea de a concura la întrecere. Când își rosti numele, domnii din comitet aprobară bucuroși, căci bărbatul cu pricina nu era nimenei altul decât însuși señor Crusada, cel mai vestit *espada* din regatul spaniol.

Suficient pentru ca întreaga populație a orașului să se pună în mișcare! Și totuși avea să se întâmple ceva și mai senzațional. Adică se mai prezentără doi señores ale căror oferte stârniră la culme interesul mulțimii. Unul era posesorul unor mari cirezi de vite. Investise cu câtva timp în urmă sume considerabile pentru achiziția unui număr de bizoni nord-americani în vederea încrucișării lor cu vite de rasă autohtonă. Dar bizonii se dovediseră atât de sălbatici, de neîmblânziți, încât stăpânul lor îi meni exterminării. Oferi deci în mod gratuit pe cel mai masiv dintre acești bizoni pentru *corrida* ce avea să fie desfășoare. Animalul urma să lupte în arenă alături de taurii obișnuși.

Celălalt señor era proprietarul unei *hacienda*¹ din regiunea San Nicolas. Peonii, adică argații lui, săpând sănțuri circulare și pândind apoi cu dibacie, avuseseră norocul unic să prindă de viu și nevătămat un jaguar ce dădea târcoale turmelor de oi. Fiara n-au omorât-o, nădăjduind s-o vândă unui eventual cumpărător. Și acum stăpânul *haciendei* propunea să aducă jaguarul în oraș și să-l ofere în dar comitetului.

E leșne de imaginat că toate aceste împrejurări, prezența famosului *espada* madrilez, ca și perspectiva înfruntării cu bizonul și cu jaguarul, atrăgeau în chip deosebit atenția publicului și, în primul rând, a luptătorilor băstinași. Aceștia se numesc de obicei *toreadores* sau *toreros*, cuvânt care provine din *toro*, taur pe spaniol este și se împart în mai multe categorii, având fiecare o anume sarcină și specialitate. Primii sunt *picadorii*, care se avântă călări și hărțuiesc taurii cu sulițele. Apoi *chulos*, numiți și *banderilleros*, care, mânând eșarfe viu colorate, atrag atenția

TESTAMENTUL INCASULUI 7

taurilor asupra lor și le înfig în ceafă niște vergele cu cârlig ascuțit la capăt, în sfârșit *espadas*, adevărații luptători, care încearcă să răpună taurul cu spada, de unde și numele. În plus mai sunt și *matadorii* - de la *matar*, a măcelări. Aceștia nu fac parte de fapt dintre luptători. Sunt un fel de argați ai arenei. Când taurul nu a fost lovit mortal, ci numai doborât la pământ, ei aleargă și îi dau lovitura de grație.

Așadar, crainicii străbăteau străzile din Buenos Aires vestind lumea că spectacolul va avea loc a doua zi. Din când în când se opreau din mers ca să anunțe cu glas tunător programul și alte amănunte. Negustorii care și-o puteau îngădui trăgeau repede oblonul, închideau prăvăliile și se duceau la restaurant, la cafenea, la *confiteria*, ca să comenteze acolo evenimentul. *Confiteria*, ca și la noi, nu oferă decât înghețată și prăjituri.

„Café de Paris“, cel mai elegant local de întâlnire din Buenos Aires, gemea de consumatori; nu mai era nici un locșor liber. O mare animație domnea la toate mesele, dar mai ales la una din ele către care se îndreptau privirile celorlați clienți. Căci în jurul ei sedea cei trei *espadas* argentinieni care aveau să-și arate a doua zi măiestria în arenă.

Cu toată invidia ce-i învrajbea, dumnealor erau unanim de acord că membrii comitetului săvârșiseră o greșeală gravă acceptându-l pe spaniol. Își propuneau chiar să facă tot posibil ca să-i întunece faima de care se bucura. Unul, mai ales, care conducea discuția, dădea depline asigurări că va doborî din prima lovitură bizonul nord-american și întru aceasta era gata să pună rămășag cu oricine și pe oricât.

În preajma lor, la o altă masă, sedea patru domni îmbrăcați cu mult gust, dintre care unul atrăgea în mod deosebit atenția. Era de statură aproape uriașă. Deși nu părea trecut cu mult peste cincizeci de ani, avea capul cărunt și o barbă albă ca zăpada, lungă și deasă. Din pricina obrajilor arși de soare putea fi luat drept un *gaucho* sau, în orice caz, drept un om dedat vieții în aer liber, întă-o pampa sau chiar în sălbăticie. Dar eleganța costumului său croit după cel mai nou model parizian sugera contrariul. Comesenii, trei la număr, aveau chipuri la fel de bronzate. Unul din ei vorbi:

— L-ai auzit pe palavragiul ăsta, Carlos?

Bărbosul confirmă din cap.

— Și ce zici?

Cel numit Carlos ridică din umeri și un zâmbet rece, superior, îi apără în colțul gurii.

— Sunt cu totul de părerea ta, reluă primul. Nu e joacă să răpui cu

¹ Moșie (span., n. trad.)

spada un taur de pe-aici înainte de a-l istovi de tot. Tu, care ai trăit atâtia ani în America de Nord și te-ai ocupat ce vânătoarea de bizoni, știi prea bine ce înseamnă un asemenea animal. Nu văd cum *espada* ta ar putea să și țină făgădui ala.

— Cred și eu. Nu se omoară bizonii cu gura.

Rostise aceste cuvinte mai tare decât ar fi vrut. *Espada* îl auzi și țâșni de pe scaunul lui. Se apropie de masa celor patru și zise pe un ton aproape poruncitor:

— Señor, n-ați vrea să-mi spuneți cum vă cheamă?

Uriașul cu barba albă îl măsură din ochi cu mare indiferență, apoi răspunse calm:

— De ce nu?! Însă după ce voi fi cunoscut mai întâi numele dumitale.

— Numele meu e vestit în lung și în lat. Mă cheamă Antonio Perillo.

Ochii străinului licăriră o clipă foarte ciudată, dar, coborându-și pleoapele, omul vorbi pe același ton liniștit:

— Numele meu nu e chiar atât de faimos. Mă cheamă Hammer.

— Nume nemțesc?

— Da.

— Sunteți neamț?

— Desigur.

— Atunci păziți-vă gura când ie vorba de chestiuni locale! Eu sunt un *porteno*, ați înțeles?

Rostise cuvântul apăsat, plimbându-și privirea trufașă pe chipul interlocutorului său.

Portenos își spun locuitorii băştinași ai țării, spre deosebire de imigranți.

Perillo crezuse că astfel va face mare impresie, dar se înșela. Uriașul părea că nici nu cunoaște semnificația acestui termen. Drept care *espada* continuă pe Lin ton și mai arogant:

— V-ați referit cu dispreț la persoana mea. Vă retrageți cuvintele?

— Nicidcum. Am spus că un bizon nu poate fi ucis cu gura și, pentru că aşa mi-e felul, nu susțin decât ceea ce știu.

— Carracho! Asta-i bună! Eu, cel mai de seamă luptător din această țară, să rabd batjocura unui neamț! Mă rog, ce-ai spune dumneata dacă ţi-ăș cere să ne măsurăm cu spada?

— Nimic, nimic n-aș spune, fiindcă nu m-aș sinchisi deloc, răspunse Hammer, sprijinindu-se de speteaza scaunului și aruncând celuilalt o privire care însemna orice în afară de teamă.

TESTAMENTUL INCASULUI 9

Aceasta îl stârni și mai mult pe argentinian. Cu ochii scăpărând, făcu încă un pas, ridică brațul ca pentru a lovi și strigă:

— Cum, nu retragi ofensa și nu-mi dai satisfacție?

— Nu.

— Bine! Atunci ești un infam, un laș. Na!

Și își porni pumnul către obrazul lui Hammer. Dar acesta pară lovitura cu brațul ridicat. Țâșni în picioare, îl prinse pe agresor de ambele mâini, îl imobiliza și, ridicându-l ca pe o mingă, îl izbi de perete, încât îi trosniră oasele.

Toți cei de față se ridică de la locurile lor, curioși să vadă urmarea. Perillo, ca de altfel și ceilalți consumatori, nu purta haine obișnuite în pampa și nu era de așteptat să aibă vreo armă sub costumul lui franțuzesc. Totuși, după ce și reveni din zdruncin, băgă mâna sub veston, scoase la iveală un cuțit lung și urlând de furie, se repezi la uriaș. Acesta nici nu se mișcă din loc, ci doar îl țîntui pe adversar cu privirea și, fulgerător, îi apucă brațul înarmat răsucindu-l în aşa fel, încât agresorul țipă de durere și scăpă din mâna cuțitului. Apoi Hammer îl somă:

— Astămpără-te, Perillo! Cu mine nu-ți merge! Ne aflăm la Buenos Aires, nu în Salina Mare del Condor. Ai înțeles?

Vorbind, îl pironea cu privirea de parcă ar fi vrut să-i pătrundă până în fundul inimii. Perillo se dădu îndărăt și îl măsură speriat. Era palid, de-o paloare cadaverică. Teama îi tulburase ochii, glasul și tremura.

— Salina del Condor? Întrebă el. Ce-i cu asta? Nu cunosc.

— Lasă că știi tu prea bine. Ți se vede pe față.

— Nu înțeleg nimic. Nu am avut nici o legătură cu dumneavoastră...

— Ai și motive temeinice să nu pricepi, Antonio Perillo! Deci fii atent!

Băgă mâna în buzunar, zvârli pe masă câteva bancnote pentru consumație, își lua pălăria din cuier și se îndreptă spre ușă, fără ca nimeni să cuteze a-i sta în drum. De cum se ridică în picioare, toți își dădură seama că n-ar fi plăcut lucru să te încaieri cu acest Goliath. Cei trei însoțitori plecară și ei.

Abia după ce ușa se închise în urma lor, Perillo își regăsi curajul. Căută să-și prezinte înfrângerea într-o lumină mai favorabilă, căci unul dintre amici îl cam iua în râs:

— Măi ce rușine, Antonio! Ți-ai găsit nașul!

— Poftim, aleargă tu și măsoără-te cu el! Astă-i uriaș, dom'le, cine se încumetă...

— O fi, însă te-a tutuit. Și cu ce dispreț! Iar tu? După ce că înghiți

gălușca, îi mai și vorbești cu dumneavoastră ca la început.

— Nici n-am băgat de seamă că m-a tutuit.

— Și cu Salina del Condor, mă rog... Ce-a vrut să spună?

— Știi eu? Vreo idee fixă. Toți nemții sunt niște aiurați, niște lunatici. Hai să vorbim de altele.

Poate că totuși discuția n-ar fi contenit dacă în acel moment nu și-ar fi făcut apariția un personaj care atrase toate privirile asupra sa. Era un *gaucho* roșcovan, mic, pirpiriu, cum nimeni nu mai văzuse până atunci. Omulețul purta pantaloni albi, foarte curați și exagerat de largi, care-i ajungeau numai până la genunchi și o *cheripa* roșie de bumbac, un soi de pled pe care locuitorul din pampa și-l înfașoară la șold și îl ridică în față și la spate în jurul pieptului, fixându-l cu ajutorul unei centuri. Mâncările cămășii - albă, curată ca și pantalonii - micul *gaucho* și le suflecase până deasupra coatelor. De Centură își legase o eșarfă roșie cu capetele atârnând într-o parte. Bustul îi era învelit într-un *poncho* roșu de lână, o pătură cu deschizătură la mijloc și trecută peste cap. Purta veritabile cizme de *gaucho*, confeționate cam în felul următor: de îndată ce tai un cal, până a nu se răci leșul, îi jupoi picioarele dindărât. Pielea, aşa cum se află, o și în apă fierbinde ea să poți răzui mai ușor părul de pe ea. Apoi, umedă încă, o tragi pe picior ca un ciorap. După ce se usucă, piele acestea se strâng în jurul gambelor și alcătuiesc o încălțămintă trainică la intemperii. Firește că asemenea încălțări nu pot fi scoase niciodată. Trebuie să le porți până se rup de-a binelea și se desprind de pe picior. De fapt ele nu acoperă decât pulpele și gleznele. Talpa rămâne goală, degetele se ițesc în afară. Deci un *gaucho* astfel încălțat umblă, într-un fel, desculț. Numai că acești oameni rareori calcă pe pământ și atunci mai ales în interiorul colibei. Altminteri își duc veacul în șa. Încălțămintea fără talpă îi ajută la folosirea scărilor - atât de înguste încât nu încape în ele decât degetul gros. Cu atât mai falnici însă le sunt pintenii. Chiar și sfrijitul care își făcu apariția în local poseda niște pinteni impresionanți, cu roți mari, zimțate, cât monedele de 5 mărci. Pe creștet trona o pălărioară de pâslă, cu ciucure, îndesată peste o basma de mătase roșie cu capetele aduse sub bărbie și legate strâns. Orice *gaucho* poartă asemenea basma, ca să-și apere ceafa de soare. Ș-apoi, la călărit, basmava îi flutură în jurul capului provocând o boare plăcută. La brâu, sub eșarfă, odihnea un cuțit lung și un pistol cu două țevi. De cureaua lată, petrecută peste umăr, atârna o flintă tot cu două țevi și nu cu mult mai scurtă decât stăpânul ei. În mâini omulețul ducea două cărti.

TESTAMENTUL INCASULUI 11

Acest ultim amănunt atrăgea îndeosebi atenția. Un *gaucho* cu cărti! Așa ceva nu se văzuse de când lumea. Unde mai pui că era și proaspăt bărbierit, fapt care de asemenea bătea la ochi.

Omul stătu o clipă în prag și, lucru cu totul surprinzător în acele împrejurări, salută cu un sonor *Buenos dias* - bună ziua! Se îndreptă spre masa eliberată tocmai atunci, luă loc, deschise amândouă cărțile și, de parcă s-ar fi aflat singur cuc, începu să le cerceteze, afundându-se avid în lectură. Erau două tomuri de E. d'Alton și Weiss, editate de Academia Regală de Științe din Berlin.

Larma de până atunci se făcu tăcere adâncă. Micul *gaucho* îi deconcertase pe toți. Nu știau ce să credă. Omulețul însă nu se sinchisea de nimic; părea că nici nu observă lumea din jur. Citea impasibil și nu se înterupse nici când zarva și discuția în jurul corridei se învioră din nou. Abia când un chelner tinerel, mărunt ca și dânsul, veni să-l întrebe ce dorește, năstrușnicul client își ridică privirea și rosti în cea mai curată spaniolă:

— Bere aveți? Vreau să spun *cerevisia*, pe latinește.

— Da, señor, avem. Pase taleri sticla.

— Atunci adă o sticlă, o *ampulla* sau *lagena*, pe latinește.

Chelnerul, după ce-l privi mirat, aduse o sticlă cu bere și un pahar pe care-l umplu vârf. Dar ospetele nu-l mai luă în seamă și nu-și săltă nasul din cărti.

Până la urmă nimeni nu-i mai dădu nici o atenție, afară de un singur ins și anume Antonio Perillo. Aproape că nu-l slăbea din ochi. Părea să nu se preocupe decât de noul venit. Abandonase orice discuție. La un moment dat se ridică, păși spre masa străinului, se înclină și vorbi pe un ton exagerat de politicos:

— Scuzați, señor, mi se pare că ne cunoaștem?!

Micul *gaucho* se trezi mirat din lectură, se sculă de pe scaun și răspunse la fel de politicos:

— Regret, señor, dar trebuie să vă declar că greșiți. Nu vă cunosc.

— Atunci aveți probabil oarecare motive să afirmați acest lucru. Eu, unul, sunt convins că ne-am întâlnit sus, pe râu.

— Imposibil. N-am fost niciodată sus. Mă aflu abia de o săptămână aici și n-am trecut nici măcar cu un pas dincolo de Buenos Aires.

— Îmi dați voie să vă-ntreb de unde sunteți?

— Din Jüterbogk, care se scrie și Jüterbog sau Jüterbock. Până acum nu s-a stabilit încă ortografia exactă. Eu înclin pentru Jüterbogk, deoarece

îmbină două noțiuni: „bog“ de la „biegen“, a îndoi și „Bock“, adică berbec.

— Iată o localitate de care n-am auzit. Sunteți amabil să-mi spuneți și numele dumneavoastră?

— Cu placere. Morgenstern, doctorul Morgenstern.

— Și ocupația?

— Savant, mai bine zis om de știință amator.

— Specialitatea?

— Lucrez în zoologie, señor. Am venit în Argentina ca să dau de urmele glyptodonului, megatheriumului și mastodontului.

— Nu pricep. Aud pentru prima oară asemenea denumiri.

— M-am referit la niște specii uriașe de armodial, brasypod și elefant.

Espada făcu o mutră amețită, privi cu bănuială pe omulețul din fața lui și întrebă apăsat:

— Vorbiți serios, señor?

— Firește.

— Păi unde vreți să le căutați?

— Bineînțeles în conformația pampasului. Din păcate nu se știe încă precis dacă stratificarea s-a petrecut înainte sau concomitent cu diluiul.

— Diluiul? Señor, m-am lămurit! Umbrați cu vorbe aiurea ca să-mi dați și înțelege ca vă stingeresc.

— Pardon, nu sunt deloc vorbe aiurea. Am aici două volume ai căror autori sunt foarte competenți în ce privește istoria diluiului: Weiss și d'Alton. Cu siguranță că ați auzit de ei...

— N-am auzit nimic. Nu-i cunosc pe acești domni. Dar pe dumneavoastră pot susține fără greș că vă cunosc și încă foarte bine. Mărturisiti, señor, că veșmintele astea nu sunt decât un deghizament.

— Deghizament? Hm! Ca să fiu sincer, trebuie să spun că nu prea intră în obiceiul meu să arăt ca un *gaúcho*.

— Și totuși s-ar părea că știți călări de minune!

— Eu? Eroare, señor! Ce-i drept, am avut în câteva rânduri prilejul să încalec un cal, un *equus*. Dar *equo vehi*, cum zice latinul - adică arta călăriei, îmi e străină în proporție de nouă zecimi.

Perillo nu-și putu reține un zâmbet suspicios. Totuși se înclină diplomatic și vorbi:

— Nu are rost să vă mai tulbur, señor. Fiecare cuvânt al dumneavoastră e o dovedă în plus că vă ascundeți identitatea. Iertați-mi, aşadar, stăruința de-acum. Sunt convins că va veni vremea când o să lepădați masca.

TESTAMENTUL INCASULUI 13

Acestea zise, Perillo se întoarse la masa lui. Omulețul roșcovan clătină din cap și se așeză pe scaun bombânind:

— Masca! S-o lepăd! Acest señor trebuie să fie grozav de distrat.

Se aplecă din nou asupra cărților. Însă avea să fie iarăși deranjat, de astă dată de chelnerul cel Tânăr, care stătuse prin preajmă și trăsesese cu urechea. Tânărul se apropiu de masa clientului și îl pofti stăruitor:

— Señor, nu beți? E păcat, se răsuflă berea.

Ciudatul *gaúcho* îl privi și, smulgându-se parcă din gânduri, luă paharul, sorbi o înghițitură și spuse pe un ton amical:

— Mulțumesc, señor. Să ne obișnuim a îmbina plăcutul cu utilul. De pildă, băutura, *potio* pe latinește, e și plăcută și folositoare.

Dădu să reia lectura, dar, observând că Tânărul nu se mișcă din loc, întrebă:

— Mai aveți să-mi spuneți ceva, señor?

— Aș avea, dacă nu vă supărați. Vorbeați mai înainte de Juterbogk. Sunteți cumva german?

— Exact, dovdă și numele meu: Morgenstern. Dacă aș fi roman, mar chema *Jubar*.

— Mă bucură tare mult, señor! Îmi permiteți să vorbesc nem්ește?

— Zău? Ești și dumneata german?

— Ei și încă fain de tot! Că doar mă trag din Strahlau, de lângă Berlin. Care vasăzică de-al dumneavoastră, dom' doctor, parcă aşa v-am auzit adineauri, sunteți doctor.

— Din Strahlau? Cine-ar fi bănuit? Te credeam localnic get-beget. Și cum de-ai trecut încoace, peste ocean?

— Precum calul de apă, căruia îi mai spune și libelulă. Adică știți dumneavoastră, cum ar veni și chestia cu peștii, da, migrațunea. Doar am trăit și eu lângă lac, la Rummelsburg. Acolo te înveți cu apa și te îți de ea. Și uite că am ajuns la Hamburg, apoi mai departe în America de Sud.

— Și cu ce gând ai venit aici?

— Păi ziceam să mă-mbogățesc.

— Și?

— Ei, tocmai asta-i buba. Cu îmbogățirea nu merge cum credeam. Ba mai dai și de vremuri grele și tragi mâța de coadă. Și dacă te ține mult aşa, degeaba visăși milionul, că nu-l mai pupi.

— Ai rude în patrie?

— N-am. Altminteri rămâneam acasă. M-aș fi dus la militărie, că deh, am și eu inimă de patriot, dar m-au găsit cu doi țoli prea scurt și nu m-au

primit. Ziceau că-s bun de reformă. Asta m-a cățranit tare rău, aşa că am pornit-o în lume să văd dacă și alții mă găsesc neputincios.

— De când ești aici?

— De cinci ani. Iar dacă-i adaug la vârsta ce-am avut-o când am plecat de-acasă, ies taman douăzeci și cinci de primăveri.

— Și cu ce te-ai ocupat în timpul asta?

— Cu te toate, lucru cinstiț, însă n-am prea scos-o la capăt. Acuma sunt chelner aici, adică ajutor de chelner și numai pentru ziua de azi, oă se așteaptă patronul la mulți clienți. Ultima oară am lucrat în port.

— Ai umblat și prin țară? Vezi că nu te-ntreb fără rost.

— Vă spun pe cinste. M-am dus de două ori până la Tucuman, ca îngrijitor de cai.

— Vasăzică știi să călărești?

— Ca un cavaler din Ordinul Leului de la Freiligtath. Asta se învață aici în doi timpi și trei mișcări.

— Bine, foarte bine. Și acum ce-i mai important din toate: se găsesc multe oase aici în Argentina?

— Oase? O grămadă.

— Splendid! Asta caut.

— Cum adică? Oase? Pentru ce?

— În interesul cauzei.

— Așa? Iacă un interes de care n-am mai auzit. Dar fiți pe pace. Dacă duceti lipsă de oase, vă aduc eu un vapor întreg.

— Antediluviene?

— Asta ce-o mai fi?... Vă pot spune atât: se găsesc de toate felurile.

— De mastodont?

— De orice vită, cât poftiți.

— Te întreb de mastodont, adică...

— Vita asta n-o cunosc, scuzați.

— Normal. Elefanții uriași au trăit încă înainte de potop...

— Atunci s-au dus dracului de mult și nu mai au oase. De după potop se găsește, dar numai oase de boi, cai și oi.

— Nu mă-nțelegi. Eu caut oase de animale preistorice, ca de pildă cele care se află aici la muzeul de istorie a naturii.

— Aha, m-am lămurit. Alea zac în pământ, trebuie dezgropate. Le-am văzut eu. Se găsesc în toată pampa. Vasăzică din astea căutați? Ați vrea să le scoateți la lumină?

— Da, mă gândesc să angajez în acest scop niște *gauchos*. De aceea

TESTAMENTUL INCASULUI 15

m-am și îmbrăcat așa, să le fac impresie bună. *Primo*, am nevoie de un servitor pe care să mă pot bizui. Dumneata îmi placi. Ai un obraz cinstit, ești ager și nu pari să suferi de prostie, de *recordia*, cum spune latinul. N-ai vrea să te angajezi la mine?

— De ce nu? Dacă-s bine ținut...

— Atunci vino mâine dimineață să punem lucrurile la punct. Îl știi pe bancherul Salido?

— Îl ștui. Are biroul pe-aproape, dar locuiește în *quinta* lui, afară din oraș.

— Ei, acolo stau și eu. I-am fost recomandat și îi sunt oaspete. Dar acum lasă-mă să citesc!

— Prea bine, dom' doctor, citiți în pace. Mă prezint mâine și cred că iese o afacere bună pentru amândoi, Scot eu ciolanele din pământ, oricât ar fi de mari.

Morgenstern părea să mai mediteze asupra discuției. Citea mai puțin atent și nu uita de băutură.

În timp ce savantul amator își golea sticla, Antonio Perillo se ridică de la masa lui, plăti și ieși. Peste puțin Morgenstern părăsi și el localul, după ce achită 6 taleri. Aparent o sumă considerabilă, dacă nu știm că un taler de hârtie valorează doar 16 pfenigi germani. Totuși 96 de pfenigi pentru o sticlă de bere nu e chiar un fleac. Băutura asta importată din Europa era pe atunci un lux mai mare decât acum.

De la cafenea Morgenstern o luă la stânga pe o stradă ce ducea drept, fără nici o curbă, spre *quinta* bancherului. Ocupat cu înaltele-i gânduri, nu observă cele două siluete rezemate de stâlpii unei porți de peste drum: Antonio Perillo și încă un tip cu care fusese în cafenea. Acesta din urmă era mai înalt, mai atletic decât *espada*, trădând o forță neobișnuită. Fața rasă, tăbăcită de vânt și de ploaie, vădea că omul trăise în pampa sau în munți. Era, în genere, o apariție neplăcută. Nasul subțire, încovoiat îți amintea fără să vrei de ciocul unui uliu. Sub sprâncenele îmbinate jucau niște ochi pătrunzători. Buzele, strânse, incolore îi sporea și mai mult asemănarea cu o pasăre de pradă. Era îmbrăcat ca băştinașii. Pe cap avea un sombrero cu boruri largi.

În lumina ce bătea din ferestrele cafenelei, acesta recunoșcu imediat figura savantului german și îi șopti lui Perillo:

— El e! Nici o îndoială, oricât ar tăgădui.

— Și-a tăiat barba și s-a travestit într-un *gaucho*. Numai că pe de-alde noi n-are să ne ducă de nas. Trebuie să aflăm unde stă. Ia-te după el!